

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 852/2022
21.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 73/21 од 24.12.2021. године и Вишег суда у Чачку Кж1 81/22 од 21.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Станковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 73/21 од 24.12.2021. године и Вишег суда у Чачку Кж1 81/22 од 21.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 73/21 од 24.12.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ и изречена му је условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити ако окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 3.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 81/22 од 21.04.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Чачку К 73/21 од 24.12.2021. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Душан Станковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, али из образложења захтева произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. У образложењу наведене повреде напомиње да се у конкретном случају ради о делу малог значаја и да је окривљени требало да буде ослобођен од оптужбе с'обзиром да није наступила било каква штетна последица, а имајући у виду запрећену казну за наведено дело, степен кривице окривљеног и општу сврху кривичних санкција.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, исти наводи захтева били су истакнути и у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Станковића, те били предмет разматрања другостепеног већа Вишег суда у Чачку које је поступало по жалби браниоца изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Чачку К 73/21 од 24.12.2021. године. Другостепено веће Вишег суда у Чачку је ове наводе оценило неоснованим и о томе на страни 3, у последњем пасусу и страни 4, став 1 - 4 другостепене пресуде Кж1 81/22 од 21.04.2022. године изнело јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

У осталом делу везано за повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране суда наводећи да је суд погрешно утврдио да на страни окривљеног постоји кривица, јер је у радњама окривљеног искључена противправност, имајући у виду да се оштећена усмено у телефонском разговору са окривљеним сагласила да дете дуже остане, што је потом и потврдила малолетном детету које ју је претходно у више наврата позивало молећи је да дуже остане код оца, при чему све наведено произилази и из одбране окривљеног.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у захтеву даје сопствену правну оцену ко може бити извршилац кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, наводећи да се у својству окривљеног за извршење кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ може наћи родитељ коме је дете поверено на самостално вршење родитељског права, што је у конкретном случају мајка, а не родитељ који са дететом одржава личне односе по судској пресуди односно окривљени, а који закључак браниоца није у складу са описом кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, за које је прописано да га врши онај „ Ко онемогућава извршење одлуке надлежног органа ...“, што указује да извршилац предметног кривичног дела може бити било

које лице које онемогућава извршење одлуке којом је регулисан начин одржавања личних односа малолетног лица са родитељем или другим сродником, па самим тим и окривљени који није поштовао судску пресуду којом је регулисан начин одржавања контакта са малолетним оштећеним.

Такође, у захтеву се наводи да је изрека пресуде нејасна и контрадикторна сама себи и наводима образложења, на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и да је у изреци пресуде нејасно у ком периоду је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим, чиме се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, па имајући у виду да наведене повреде нису дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, Врховни касациони суд се у оцену ових навода захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Станковића, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић